

ЛЕСНО Е ДА ПРОЧИСТИШ УМА СИ, НАЛИ?

Днес е първият ми час по
магия за напреднали с госпожа
Кетълдръм!

Юпиии!

Честно, чакам този ден от *цяла вечност*,
но всъщност са минали само
две абсурдно дълги седмици.

Най-готиното е, че *до момента*,
единствено аз от целия випуск
съм поканена да посещавам
допълнителни уроци по магия.

Една от най-добрите ми приятелки,
Съни Актар, в началото малко завиждаше,
но двете проведохме искрен разговор
и вече всичко е наред.

Отдъх.

Напълно разбирам чувствата ѝ.
**Знам, че на нейно място
и аз щях да завиждам.**

Тези уроци са толкова голяма крачка за мен.
**От малка искам само това – да
съм най-добрата вещица, и ето
че сега ще сбъдна мечтата си.**

Направо летя от вълнение към класната
стая на госпожа Кетълдръм.

Възможно ли е всичко и всички да ми
изглеждат извънредно прекрасни днес?
**Небето ми се струва по-синьо.
И нима птиците пеят само
за мен?** Всички, които подминавам,
или ми махат, или ме поздравяват – дори
някои ученици от горните класове.

Излъчвам самоувереност и щастие!

Когато отворям вратата на класната стая,
Момо – коргито на госпожа Кетълдръм –
скача от кучешкото си легълце и се озовава
право в прегръдките ми. Облизва ме цялата,
което е малко *гнусличко*, но все пак е
сладурско.

Откакто направих измислено от мен самата
заклинание, което позволи на Момо да
проговори, ние с нея имаме специална

връзка. Дадох ѝ възможност да сподели много неща, които винаги си е мечтала да каже.

Госпожа Кетълдръм остана супервпечатлена и **ТОГАВА** ми заяви, че съм готова за специални уроци по магия.

Ето че моментът настъпи!

– Готова ли си, Хайди? – пита учителката. Смигва ми, понеже **ЗНАЕ КОЛКО СЕ ВЪЛНУВАМ.**

– Готова съм, И ОЩЕ КАК!

С тези думи влизам след госпожа Кетълдръм в кабинета ѝ. Момо също припка след нас.

– Седни, Хайди! – Учителката ми посочва едно от двете приветливи кресла пред бюрото ѝ. Плъосвам се върху възглавница на сини карета.

– Удобно ли ти е?

Пружинирам лекичко.

– Да, страшно удобно!

Госпожа Кетълдръм придърпва другото кресло срещу мен и сяда.

– Да започваме тогава. Първи урок... –
подема тя. – За да развиеш дарбата си
за четене на мисли и да станеш наистина
велика вещица, трябва да се научиш как да
овладяваш и контролираш собствените си
мисли във всяка ситуация. Бързи и успешни
заклинания се получават само когато
умът ти е спокоен и съсредоточен.

Кимам трескаво, но наум си казвам:

*Спокойствието и
съсредоточаването не са
точно силните ми страни.*

Госпожа Кетълдръм отпуска длани в скута си. Тя изглежда *толкова* уравновесена и съсредоточена.

Почти съм сигурна, че никога не трепери от вълнение.

Намества си очилата.

– Първото, което искам от теб, Хайди, е да си измислиш мантра, с която да привеждаш ума си в спокойно състояние.

Вдигам ръка.

– **Какво е мантра?**

Госпожа Кетълдръм затваря очи, сякаш изпада в транс или нещо подобно, а после ги отваря отново.

– Мантрата е дума, изречение или звук, който успокоява ума. **Моята мантра е: „Мирът и покоят ми принадлежат“.**

Сега е твой ред, Хайди. Искам да затвориш очи и да си **ПОМИСЛИШ ЗА МАНТРАТА, КОЯТО ЩЕ УСПОКОИ ТВОЯ УМ.** Отдели толкова време, колкото ти е нужно.

Затварям очи, но **ВМЕСТО** да утихне, **УМЪТ** ми направо пощурява.

Олеле!

Каква ли да бъде МОЯТА мантра? – питам се.

Ами ако не успея да си ИЗМИСЛЯ мантра?

Ами ако си харесам някоя и тя звучи ГЛУПАВО?

Ами ако не се справя със задачата?

За нула време от уверена и добре подготвена вещица се превръщам в ходеща нервна криза.

**Казано накратко:
я се успокой!**